

Na nedeljo Svetega pisma, 29. januarja, so se **LETOŠNJI KANDIDATI ZA BIRMO** pri osmi sveti maši predstavili župnijskemu občestvu. Ob tem je duhovnik – katehet vsakemu izročil Sveto pismo, ki pomeni oporo in smerokaz (kompas) na poti skozi življenje. Izročitev/prejem Svetega pisma je potekala ob odmevu pesmi Alojzija Grozdeta, mladega mučenca za vero.

*Sem mislil, da sem sam
sredi živiljenja valov,
sredi besnečih vetrov,
in nisem vedel, kam.*

*In vendar, ti si bil,
mogočni moj Gospod,
z menoj prav vsepovsod,
kjerkoli jaz sem boje bil.*

*Si mi podal roko,
me dvignil iz nizkosti,
pokazal pot h kreposti,
pokazal pot v nebo.*

8. razred:

Klara Kropec
Tilen Majhenič
Maša Potočnik
Anja Sagadin

9. razred:

Til Čančar
Tadej Fakin
Rok Kozoderc
Sašo Kozoderc
Barbara Lešnik
Ambrož Rodošek
Domen Travnikar

Mali trije kralji na gradovih kralja Matjaža

Ker se »mali trije kralji« zaradi močnega sneženja (14. januarja) nismo mogli udeležiti srečanja trikraljevskih skupin na koroških Prevaljah, smo se v soboto, 28. januarja, odpeljali na ogled gradov kralja Matjaža v Črno na Koroškem, pod Peco. Pridružili so se nam štirje mladinci, naši animatorji. Doživeli smo čudovit sončen dan ter gostoljubje tamkajšnjega župnika in županje, ki nas ni odslovila lačnih. Občudovali smo gradnjo snežnih gradov in snežnih umetnin; pa tudi mi smo gradili – našo baziliko (... za veselje). Krona izleta pa je bilo sankanje ... Poglejte nas!

Župnija Ptujška Gora, Ptujška Gora 40, 2323 Ptujška Gora
Tel.: 794 42 31, e-pošta: minoriti.ptujaska.gora@rkc.si
Župnijski list na internetu: <http://www.ptujskagora.eu/>

Izdal: Župnijski urad Ptujška Gora, ureja: p. Martin Gašparič, jezikovni pregled: Barbara Rodošek

Pripoved sveče – ob prazniku svečnice

Prižgali ste me in gledate mojo svetlobo. Veselite se moje toplote. Vesela sem, da smem goreti za vas. Sicer bi ležala v kakšni stari škatli in bi bila brez vsakršne koristi. Svoj pomen dobivam šele s tem, ko gorim. Dobro vem: dlje ko gorim, manj me je in vse bližje je moj konec.

»Zgorela je,« boste rekli, in kar bo ostalo od mene, boste zavrgli.

Imam dve možnosti: da ostanem v škatli, v temi, ali da gorim ter dajem vse, kar imam. Da bi svetila, izgorevam. Čutim, da je lepše in boljše, da se darujem, kakor da nerabna ležim v stari škatli.

Vidite, podobno je z vami, ljudje. Lahko se zaprete vase in ostanete sami. Toda vse ostane hladno in prazno. Lahko pa se odprete ljudem in jim darujete svojo toplino in ljubezen. Tako dobiva vaše življenje smisel in je življenje izpolnjeno. Seveda je za to treba dati nekaj od sebe, nekaj svojega veselja, svoje srčnosti, svoje radosti, morda celo nekaj svoje žalosti!

Ni treba trepetaje razmišljati, kako se boste zavarovali. Moje veselje doživlja tisti, ki se razdaja.

Kdor postaja drugim svetloba, se mu bo svetloba podvojila. Bolj ko bo gorel za druge, več svetlobe bo v njem. Mnogi ljudje so žalostni in zamorjeni, ker se bojijo živeti za druge in jim prinašati svetlobo. Še vedno niso razumeli: plamenček, ki gori, več velja kot vsa tema sveta. Zato dopustite, da vas poučim jaz, preprosta sveča.

Ognjišče, februar 2017

PISMO BOLNIKOM

OB SVETOVNEM DNEVU BOLNIKOV, 11. februarja 2017

Dragi bratje in sestre v Kristusu – MIR IN DOBRO!

Namenoma sem vas v pozdravu nagovoril kot brate in sestre. Zakaj? Zato, ker če rečemo, da smo vsi bratje in sestre med sabo, pomeni, da imamo vsi enega Očeta – nebeškega Očeta. In mi vsi smo njegovi ljubljani otroci, nad katerimi ima Oče posebno veselje, usmiljenje ter ljubezen. Zakaj vam želim to povedati ravno ob letošnjem svetovnem dnevu bolnikov?

Zato, ker včasih, ko pride kakšna preizkušnja, bolezen, trpljenje ali bolečina, morda nekoliko pozabimo na to, težje začutimo Božjo bližino, ljubezen in težko opazimo Jezusovo roko, ki nas dviga v Očetovo naročje. Pa vendar vam povem – še posebej vsem, ki trpite na duši ali telesu: Bog nikogar ne pusti samega. Trpljenje, križ nikoli nista kazen. Je bil morda Jezusu naložen križ za kazen; ker je kaj narobe naredil? Seveda ne! Ampak preko križa prihaja na ta svet odrešenje za mnoge ljudi.

Dragi preizkušani bratje in sestre. Vsak križ, solza, bolečina, ki jo darujete za drugega ali Bogu kot svoj dar in žrtev, so znamenje ljubezni do svojih bližnjih in do Boga. In to je tisto, kar je velikokrat premalo cenjeno. Ljudje pravijo, da ni več čudežev, jaz pa vam pravim: pogledajte ljudi, ki kljub trpljenju, bolezni, križu in bolečinam ohranijo vero, zaupanje, ljubezen. To je nekaj nadnaravnega, to je pravi čudež. Kolikokrat se mi zgodi, da me bolnik sprejme celo z nasmehom na obrazu. Ko pomislim na vse te ljudi,

komaj premagujem solze – ne solze žalosti, ampak solze notranje sreče in miru, ki ga doživljam ob teh ljudeh. Dragi preizkušani bratje in sestre, ki sprejemate svoj križ v veri in zaupanju ter ga z ljubeznijo darujete za svoje bližnje in Bogu kot svoj dar in svojo žrtev: vi ste luč, vi ste zgled, vi prinašate odrešenje za mnoge ljudi (tudi

zame). Vaš križ ni zaman! Naj bo skromna beseda HVALA zname nje iskrene hvaležnosti vsakemu posebej za vse dobro.

Rad bi namenil še kakšno misel vsem svojcem in prijateljem bolnikov. Vsem »zdravim«, ki smo poklicani, da pomagamo nositi bremena šibkejšim. Včasih se počutim tako nemočnega in majhnega, ko vidim ob sebi človeka, še posebej če gre za otroka, ki je bolan, ki trpi, pa ne morem nič storiti. Nimam čarobne palčke, ki bi odčarala trpljenje, in ne zmorem delati čudežev. Eno pa lahko storim; ne samo jaz, ampak vsak izmed nas: trpečim stojimo ob strani, jim izkažemo svojo bližino in ljubezen, damo jim vedeti, da niso sami, molimo zanje, z njimi delimo trpljenje in žalost, jim pomagamo nositi križ, jih objamemo. In tukaj imate družina, prijatelji in tudi duhovniki temeljno vlogo in poslanstvo: stati trpečemu ob strani, da bi nihče ne ostal sam. Pomembno se mi zdi poudariti tudi, da tukaj niso na prvem mestu besede, kaj šele kakšna visoka filozofija ali teologija, ampak največ pomenijo ljubezen, toplina, spoštovanje, zaupanje in hvaležnost, ki jo izkažemo bližnjemu. Naši medosebni odnosi, ki jih živimo, naša ljubezen do bližnjih, vera, upanje, dobrotta, toplina, odpuščanje, usmiljenje, hvaležnost – to je tisto, kar gre preko smrti, kar ostane za večnost.

Ob koncu podelim z vami še osebno izkušnjo, ki jo imam z zdravstvenimi delavci v Kliničnem centru in na Onkološkem inštitutu v Ljubljani. Ne veste, koliko požrtvovalnosti, odprtosti imajo zdravniki, sestre in vsi zdravstveni delavci. To je neverjetno. Res ne poznam preveč politično-upravnega ozadja slovenskega zdravstva, ampak eno stvar vam pa povem: dokler bomo imeli takšne zdravnike, sestre, zdravstvene delavce (in tukaj mislim tudi na vse podporne službe), se ne bojim za slovensko zdravstvo. Včasih napol v šali povem: če bi mi prepovedali opravljati duhovniško službo, bi takoj šel študirat za zdravstvenega tehnika. Ker jih resnično občudujem. Vsak dan rešujejo življenja ljudi. Iskrena hvala tudi njim. Dokler bomo ohranili vero, zaupanje in ljubezen, se ni treba ničesar bati – niti smrti.

Bog vas blagoslovi!

p. Daniel Golavšek, minorit, bolniški župnik v Ljubljani